

.....

Nici ea nu mai avea liniște în casă, o vilă mare, victoriană, în stil gotic, în apropiere de Banbury Road, la cincisprezece minute de mers pe jos. Violet, mama ei, care corecta toată ziua, pe căldură, lucrările de la examenele finale, era intolerantă în privința programului regulat de studiu al lui Florence – game și arpegii repetate la infinit, duble coarde, teste de memorie. „Scârțâit“ era cuvântul pe care Violet îl folosea de obicei, ca de exemplu: „Draga mea, încă n-am terminat pe ziua de azi. Ai putea oare să-ți amâni scârțâitul până după ora ceaiului?“.

Spusese asta ca pe o glumă drăgăstoasă, dar Florence, care era neobișnuit de iritabilă săptămâna aceea, a luat-o ca pe o dovadă în plus a faptului că mama ei disprețuia cariera pe care și-o alesese și că avea o ostilitate față de muzică în general și, prin urmare, față de Florence însăși. Știa că ar fi trebuit să-i pară rău pentru mama ei. Era atât de afonă, încât îi era imposibil să recunoască fie și o singură melodie – nici măcar imnul național, pe care îl putea distinge de „Mulți ani trăiască“ numai datorită contextului. Era unul dintre acei oameni care n-ar fi fost în stare să spună dacă o notă e mai jos sau mai sus decât alta. Acesta era un handicap sau o nenorocire în aceeași

măsură ca un picior de lemn sau o buză de iepure, dar după libertatea pe care o trăise în Kensington, acasă Florence se simțea de parcă ar fi fost persecutată clipă de clipă și nu reușea deloc să se arate înțelegătoare. De exemplu, nu o deranja să-și facă patul în fiecare dimineață – făcea asta dintotdeauna –, dar nu-i plăcea să fie întrebată de fiecare dată la micul dejun dacă și l-a făcut sau nu.

Cum se întâmpla deseori după perioadele în care fusese plecată, tatăl ei îi stârnea sentimente amestecate. Erau momente când îl găsea fizic respingător și abia putea să-l suporte în fața ochilor – chelia aceea lucioasă, mâinile mici și albe, strategiile lui neobosite de a scoate profit de pe urma afacerilor și de a face și mai mulți bani. Și vocea de tenor, în același timp lingușitoare și autoritară, cu intonația ei excentrică. Ura să-i audă relatările entuziaste despre iahtul lui cu nume ridicol, *Bombonica*, pe care îl ținea în portul Poole. O zgâria pe creier să-i tot asculte poveștile despre noile tipuri de pânze, aparatul de transmisie-recepție sau noul lac special pentru iahturi. Pe vremuri o lua cu el la plimbare și, de câteva ori, când avea vreo doisprezece-treisprezece ani, traversaseră canalul până în portul Carteret, lângă Cherbourg. N-au mai vorbit niciodată despre acele excursii. Și nici n-a mai invitat-o la plimbare de atunci, iar ea era mulțumită

că scăpase. Dar uneori, dintr-o pornire de dragoste vinovată sau din instinct protector, venea pe la spatele lui când stătea așezat și îl cuprindea cu brațele pe după gât, îl săruta pe creștet și își freca nasul și bărbia de chelia lui, inhalând cu plăcere mirosul de curat pe care îl emana.

Și sora ei mai mică o călca pe nervi, cu noul ei accent cockney și ignoranța ei voită în materie de pian. Cum ar fi fost oare posibil să facă ce le ruga tatăl lor, anume să-i cânte un marș de Sousa, când Ruth susținea că nu e în stare să numere patru timpi într-o măsură?

Ca întotdeauna, Florence era de părere că trebuie să-și ascundă adevăratele sentimente față de familia ei. Asta nu-i cerea un efort suplimentar – pur și simplu părăsea încăperea ori de câte ori era posibil să o facă fără să dea senzația că ar fi un gest demonstrativ și, mai târziu, era mulțumită că nu a spus nimic sarcastic sau care să le rănească sentimentele părinților sau surorii ei; altfel ar fi stat trează toată noaptea, simțindu-se vinovată. Încerca să-și reamintească mereu cât de mult își iubea familia, retrăgându-se și mai mult dincolo de zidul tăcerii. Știa foarte bine că oamenii izbucneau, chiar furtunos, și apoi se împăcau. Dar ea n-ar fi știut nici cum să înceapă – pur și simplu nu cunoștea meșteșugul, cum de ajungeau până la urmă să se risipească

norii de furtună, și nu îi venea să creadă că vorbele grele puteau fi retrase sau uitate. Mai bine să nu se complice. Ca să fie numai vina ei atunci când ajungea să se simtă ca într-o caricatură de ziar, ca omulețul căruia iese fum din urechi.

Și mai avea și alte griji. Ar fi trebuit poate să își caute o slujbă modestă de instrumentistă în cadrul unei orchestre de provincie – s-ar fi considerat foarte norocoasă să facă parte din Bournemouth Symphony – sau să depindă în continuare de părinți pentru încă un an, să profite de averea babacului și să-și pună la punct cvartetul de coarde până când ar fi reușit să capete un prim angajament? Asta ar fi însemnat să locuiască la Londra și nu avea prea mare tragere de inimă să-i mai ceară bani lui Geoffrey. Violoncelistul, Charles Rodway, se oferise să-i pună la dispoziție dormitorul liber din casa părinților lui, dar era un individ cam insistent, pus pe fapte mari, care îi arunca priviri fixe, pline de înțeles, peste pupitrul de partituri. Dacă locuia cu el ar fi însemnat să se afle la mila lui. Aflase și de o slujbă full-time – numai să fi întrebat și era a ei – în cadrul unui trio care cânta piese ușoare de cameră într-un hotel ca vai de lume din sudul Londrei. Nu își făcea scrupule în legătură cu muzica pe care ar fi urmat să o cânte – oricum nu stătea nimeni să asculte –, dar instinctul, dacă nu snobismul

din ea, îi spunea că n-ar fi putut trăi în sau prin apropiere de Croydon. Încercase să se convingă că după aflarea rezultatelor de la examene o să-i fie mai ușor să ia o decizie și așa, la fel ca Edward, aflat la douăzeci de kilometri distanță pe dealurile împădurite dinspre est, își petrecea zilele într-un soi de anticameră, așteptând cu nerăbdare să-și înceapă viața.

Întoarsă acasă de la facultate, cu statutul de școlăriță preschimbat, de-acum matură în feluri pe care nimeni din casă nu părea să le observe, Florence începea să-și dea seama că părinții ei aveau opinii politice destul de supărătoare și, cel puțin în această privință, își permitea disidențe fățișe la cină, în digresiuni șerpuitoare pe parcursul serilor lungi de vară. Resimțea astfel o oarecare ușurare, însă conversațiile acestea sporeau totodată nerăbdarea ce o stăpânea. Violet era sincer interesată de faptul că fiica ei era membră a CDN, iar lui Florence i se părea cam solicitant să aibă o mamă filozof. Se simțea provocată de calmul sau, mai precis, de tristețea pe care o afișa în timp ce își asculta fiica povestind, înainte să-și expună propriile opinii. Spunea că Uniunea Sovietică era o dictatură cinică, un stat crud și fără inimă, făcându-se vinovat de genociduri care depășiseră în amploare până și Germania nazistă, și dezvoltase o rețea vastă și prea puțin cunoscută de închisori

politice. Și o ținea tot așa, cu procesele publice, cenzura și absența oricărei legi sau ordini. Uniunea Sovietică își bătea joc de demnitatea umană și drepturile firești ale individului, era o forță înăbușitoare care ocupase teritoriile vecine – Violet avea printre prietenii ei universitari și câțiva unguri și cehi – și funcționa în virtutea unor crezuri expansioniste, prin urmare lumea trebuia să i se opună, la fel cum făcuse și cu Hitler. Dacă nu putea fi oprită, pentru că nu dispuneam de tancuri și oameni să apărăm Podișul Renan, atunci trebuia măcar subminată. Câteva luni mai târziu, avea să arate înspre Zidul Berlinului, cerând să i se dea dreptate – imperiul comunist era acum o închisoare uriașă.

Florence nutrea convingerea intimă că Uniunea Sovietică, cu toate greșelile ei – stângăciile, ineficiența și probabil nevoia de a se apăra, mai degrabă decât pornirile distructive – reprezenta, în fond, una dintre forțele benefice ale lumii. Era și fusese dintotdeauna pentru salvarea oprimaților și unirea împotriva fascismului și a ravagiilor capitalismului feroce. Comparația cu Germania nazistă o dezgusta. Recunoștea în opiniile lui Violet modelul tipic al propagandei proamericane. Era dezamăgită de mama ei și chiar îi spusese asta.

Iar tatăl ei avea exact genul de păreri la care te-ai fi așteptat din partea unui om de